

Magány

Szakad. Az esőcseppek ujjnyi vastag bevonattá állnak össze az üveg külső felületén, folyamatos, vibráló mozgásban levő réteggé. Zé egészen közel hajol az ablakhoz, figyeli ezt a különös, élő, lüktető masszát. Először és utoljára Chilében látott ilyet. Ösztöndíjjal érkezett. A repülőgép a fővárosban landolt, Zé azonban Chillánba tartott. A csaknem egynapos repülőút – Bécsből Madridba, Madridból Santiago de Chilébe – alig viselte meg, olyan izgatottan várta az utolsó szakaszt, hogy nem maradt ideje a törődésre. Kizárólag az a néhány órás buszozás járt a fejében, ami Santiagótól Chillánig vár rá. Százszor, ezerszer elképzelte, ahogy széles kalapok, cifra poncsók, markáns indián arcok, kecskék és birkák, netán malacok társaságában zötyög a hegyek között kanyargó úton, orrában nehéz szagokkal, tüdejébe mélyre szippantva az emberi testek és az állatok kipárolgásaitól sűrű levegőt.

– Elmerengtél – szól a lány a konyha ajtajában.

– Chillánban zuhogott így az eső – motyog Zé. – Álltam a kollégium ablakában, de semmi egyebet nem láttam, csak az üvegre tapadó, fortyogó-kavargó vizet.

– Mit nézel? – kérdezte Sole.

– Az üvegre tapadó, fortyogó-kavargó vizet – válaszolt Zé. – Sose láttam még ilyet.

– Európában nem esik így?

– Nem tudom, talán igen. Csak nem figyeltem meg sose.

– Miért voltál ott? – szólal meg újra a lány, majd kisvártatva:

– Hol is?

– Chillánban – feleli Zé. – Egy város Chilében, az ország Bío-Bío nevű régiójában. Az ottani egyetemre nyertem el négyhavi ösztöndíjat. Tulajdonképpen ritka nagy szerencse ért, olyan, amilyen egy életben jó, ha egyszer-kétszer adódik.

– Itt sem történik minden nap – nevet Sole. – Olyan ez is, mint a busz.

– Nem, nem olyan – ellenkezett Zé. – Nem vártam ilyesféle esőt, nem vágyakoztam utána egy percig sem. A buszra ezzel szemben teljes szívemből áhító-

tam. Arra a buszra, ami a fejemben élt, arra a vadregényességre, romantikára. Érted?

- És távolról sem arra a légkondicionált, a repülőgépnél is civilizáltabb változatra, amiben végül részed lett - Sole tekintetében vidámság bujkált. - Persze, hogy értem.

- És miért éppen Chilébe mentél? - firtatja a lány.

Zé megvonja a vállát, megfordul. Fene se emlékszik már. Talán úgy vélte, oda nem tolonganak majd annyian, mint Madridba, Barcelonába, könnyebbnek érezte a kijutást, úgy hitte, nagyobb esélye lehet.

- Nincsenek fotóid? - a lány szörpöt önt a poharak aljába, fölengedi mindkettőt vízzel. Az egyiket átnyújtja Zének.

- Akad néhány - vallja be Zé óvatlanul, s mire kiejti a két szót, már érzi, elkésett, többé nincs visszaút.

- Meg is mutatod?

Zé valami olyasmit morog, hogy ő aztán végképpen nem valamiféle elcsestett mutogatós bácsi, a lány unszolására nemsokára mégis előkotorja a dobozt a szekrényből, benne a fotókkal.

- Ő az anyád? - mutatott Sole az egyik képre.

- Igen - Zé nagyot kortyolt a kávéból. Az eső monotonon dobolt az ablaktáblán, valamelyik alsóbb szintről magányos gitárszó szüremlett a szobába.

- Szép nő az anyád - állapította meg Sole. - Milyen idős ezen a fényképen?

Zé a kanapéra ül, a lány mellékuporodik, maga alá húzza a lábát. Zé vigyázva, lassan kinyitja a dobozt. Néhány tucat fénykép lehet benne, egymás hegyénhátán hevernek. A legfelső fotón szikrázóan fekete hajú lány néz a lencsébe, a háttérben elmosódó alakok, talán valamiféle bárban készülhetett.

- Szép ez a nő - jegyzi meg a lány.

- Soledadnak hívták.

- Milyen idős ezen a fényképen?

- Negyvenhárom éves.

- Az én anyám még nincs negyven, de nem tűnik ilyen fiatalnak - mosolyodott el Sole. - Beszélnek, az indiánok hamarabb öregszenek. Azt hiszem, igazat beszélnek...

- Az anyád indián?

- Igen. Ajmara. Az apám egy koncepcióni vállalat utazó ügynöke volt, így ismerték meg egymást.

- Szóval te mesztic vagy, Sole?

Zé óvatosan kiemeli a fotót, tűnődve szemléli.

- Azt hiszem, huszonegy lehetett, amikor ez készült - mondja végül.

- Olyan fekete a haja, mintha festené - a lány egészen közel hajol a fényképhez.

- Nem festette - ingatja a fejét Zé. - Az indiánoknak ilyen a hajuk. Koromfekete és erős szálú. Sűrű, mégis selymes.

- Chilében kevés az indián - magyarázta Sole. - Legalábbis Peruhoz vagy Bolíviához képest nagyon kevés. Argentína, Uruguay és Chile a *legeurópaibb*

országok. Az én családom például az 1700-as évek végén érkezett Andalúziából. Már az apai ági őseim.

- Ezek szerint még itt is egzotikusnak számítasz - viccelődött Zé.

Sole fölnevetett, megpusztilta Zé arcát.

- Legfeljebb neked...

- Az indiánok a szegényebb réteg, nem? - firtatja a lány. Mintha bele akarna bújni a fotóba, mintha ízlelni akarná, vagy szaglászni, akár valami kutya.

- Chilében kevés az indián - magyarázza Zé. - Legalábbis Peruhoz vagy Bolíviához képest nagyon kevés. Argentína, Uruguay és Chile a *legeurópaibb* országok Latin-Amerikában. Pinochet idején nyilván mások, gondolom, rosszabbak voltak a gazdasági viszonyok, de amikor én ott jártam, mindenütt pazar fejlesztésekbe botlottam. Viszont kevés indiánnal találkoztam, így azt sem tudom, szegények-e vagy jómódúak. Sole mindenesetre nem volt szegény, az apja jól menő üzletember.

- Rajtad kívül senki nem gondolna egzotikusnak - ismételte Sole.

- Számomra te vagy a legeg egzotikusabb lény a Földön, Sole - suttogta Zé. Az eső elcsendesült, a gitárszó fölerősödött. Zé magához vonta Soledadot. Úgy érezte, nyomban dorombolni kezd, mint egy macska. Egyébként is volt benne valami macskaszerű a mozdulataiban, a szemében. Meg ahogyan a haját igazgatta, ahogyan jóízűen nyújtózott reggelenként.

- Amúgy ki volt ez a nő? - szegezi Zének a lány.

- Soledadnak hívták. Magyarul annyit tesz: magány - mondja Zé, kiemeli a fotókat a dobozból, a fekete hajú szépség fényképét legalulra, a többiét annak a tetejébe helyezi. A lány idegenül nézi, idegesen hunyorít a szemével, az ajkai elnyílnak.

- Szóval Soledadnak - mosolyodik el végül, kiveszi Zé kezéből a dobozt, a dohányzóasztalra teszi. Karjait a férfi nyaka köré fonja, csókolni kezdi az arcát, a száját, a nyakát.

- Majd egyszer mutatsz egy képet az édesanyádról? - kérte Zé, és Sole tucatszor hadarta, hogy igen, igen, igen... Közben lassan, komótosan öltözködni kezdett. Az eső már alig neszezett odakint, a gitár is elhallgatott. Távolról autók motorja zúgott.

- Szép nő az én anyám is, csak másképpen - jelentette ki Sole.

- Nézd meg az anyját, vedd el a lányát - vihogott Zé idétlenül. - Mifelénk ez a mondás járja.

Sole megigazította a blúzáját, végigsimította a szoknyáján.

- Nem tetszik ez a mondás - fordult Zé felé, és elkomorult.

- Ugye nem rá gondoltál? - a lány hangja ezúttal kifejezetten bántja Zé fülét. Nem is válaszol.

- Rá gondoltál? Igen? De egy szemétláda vagy!

Zé hallgat, odakinn mind jobban erősödik az eső zaja.

- Hülyeség, igazad van - mentegetőzött Zé. - Ne haragudj, corazón mío! Néha olyan ostoba humorom van...

- Ennél nagyobb aljasságot... - folytatná a lány, csakhogy Zé határozottan közbevág:

- Állj le, légy szíves! Nem gondoltam rá, jó? Rád gondoltam. Hülye vagy?

A lány furcsán figyel Zét, a szája széle meg-megrándul. Föláll, megpördül a saját tengelye körül. Tisztában van azzal, mennyire fiatal és üde, milyen kíváncsú rajta minden.

- Volt ilyen jó teste? - kérdezi kihívóan.

- Ne légy ízléstelen - tápáskodik föl Zé, sietve magára kapja a ruháit. Szinte menekül a konyhába, kávéfőzőt főzni. Egy jó erős feketét. Odakinn továbbra is szakad. Az esőcseppek ujjnyi vastag bevonattá állnak össze az ablaküveg külső felületén, folyamatos, vibráló mozgásban levő réteggé. Zé egészen közel hajol az ablakhoz, figyel ezt a különös, élő, lüktető masszát. Néhány esőcsepp mintha Sole arcát rajzolná ki egy másodperc tört részéig.

- Ne haragudj - hallja a lányt. - Megbántottalak?

- A feltételezés is! - háborog Zé.

A lány a háta mögé lép, gyöngéden átöleli.

- Ha most becsöngetne az ajtón az az indián nő, elküldenéd?

- Bajosan csöngethetne be - szűri a fogai közt Zé.

Miután lejárt az ösztöndíjam, hazarepültem, gondolja. Ez volt a legnagyobb hiba, amit valaha is elkövettem... Úgy egyeztünk meg, három hét múlva találkozunk Magyarországon. Délután négykor érkezett a gépe. Órákig vártam. Készt a járat. Sole nem volt rajta. Nagyon megharagudtam. Bánatomban berúgtam ahelyett, hogy telefonáltam volna. Ezért csak másnap tudtam meg, hogy meghalt. Autóbaleset, a reptérre menet. Ennyi, vége. Arra emlékszem még, hogy eleredt az eső.

- S ha mégis, ha mégis csöngetne?

Zé megfordul, két tenyere közé fogja a lány arcát, megcsókolja. A hazugság görcsbe rántja a gyomrát. Taplószáraz nyelvén a szégyen epekeserű ízével formálja a szavakat:

- Elküldeném, hát persze...